

DENÍK

[Volby](#)[Studentská sleva 50 %](#)[Česko](#)[Svět](#)[Ekonomika](#)[Komentáře](#)[Studio N](#)[E-shop](#)[Další ▾](#)16. října 2021 13:19 [Lidská práva](#) [Miloš Zeman](#) [Sněmovní volby 2021](#) [Studio N](#) [Ústavní soud](#)

Ústava počítá s tím, že politici konají pro blaho země a prezident je schopen posoudit své zdraví a případně rezignovat

FILIP TITLBACH

Soudkyně Kateřina Šimáčková. Foto: Daniela Dostálková

„Celá naše Ústava je nastavena tak, že ústavní činitelé, kteří byli zvoleni lidem nebo

jiným způsobem ustaveni do nejvyšších funkcí ve státě, budou vykonávat funkci pro blaho lidu a státu. Počítáme s tím, že tyto osoby jsou schopny posoudit svůj zdravotní stav a podle toho se případně rozhodnou rezignovat," řekla k aktuální situaci kolem prezidenta Zemana ve velkém rozhovoru podcastu Studio N Kateřina Šimáčková, která končí jako soudkyně na Ústavním soudu a přechází do Evropského soudu pro lidská práva (ESLP).

Na co se v rozhovoru ptáme:

- Na co myslí Ústava v případě, že prezident není schopen vykonávat svou funkci.
- Zda se nový volební systém ukázal jako funkční.
- Jakou sílu mají rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva.
- Jak by měli policisté a soudci řešit projevy nenávisti na sociálních sítích.
- V jakém stavu jsou lidská práva v Česku.

Jak vnímáte dění kolem prezidenta republiky?

Na Ústavním soudě tuto situaci našťestí nesoudíme, protože z pozice soudců jsme zatím nebyli osloveni. Objevují se sice spekulace v různých článcích, ale já bych se k nim nerada vyjadřovala. Moc ráda bych jen řekla, že panu prezidentovi přeji, aby se vyléčil a netrpěl. Pojdme to brát tak, že je to člověk, který má lidskou důstojnost, kterou musíme respektovat.

Na jedné straně je důstojnost každého člověka, zvláště pacienta, který je v nemocnici, na straně druhé ale stojí právo veřejnosti vědět, zda je prezident schopen vykonávat svou funkci. Pak tu máme blízké okolí pana prezidenta, které jedná tak, jak jedná. Je to důstojné prezidentského úřadu?

Já si vlastně nejsem úplně jistá, jestli má veřejnost právo, minimálně podle českých pravidel, vědět, jaký je zdravotní stav prezidenta. Máme zvyklost, která se zavedla, když byl nemocný pan prezident Václav Havel. V tu chvíli jsme dostávali velmi otevřené informace. Myslím si, že i Václav Klaus tyto informace poskytoval. Máme tedy po ruce srovnání.

Studentům připomínám jinou situaci: Můj oblíbený prezident ve Francii byl Francois Mitterand. Když Mitterand kandidoval podruhé na francouzského prezidenta, měl rakovinu a nikdy to nikdo nikomu neřekl. Vůbec se o tom nemluvalo. Kdyby se před druhou volbou jeho diagnóza tematizovala, možná by nebyl zvolen, neměli bychom pyramidu v Louvre, nenavštívil by francouzské velvyslanectví v Praze a nesetkal by se s našimi disidenty, protože to jsou věci, které dělal ve svém druhém volebním období. Nemám tak úplně jasné přesvědčení o tom, že je nezbytně nutné znát zdravotní stav všech ústavních činitelů, byť samozřejmě musíme v ústavním systému počítat se situací, kdy mají vysocí ústavní činitelé zdravotní problémy a nemohou vykonávat své funkce.

Prezident je dezorientovaný, obtížně komunikuje. Jeho stav je vážnější, než Hrad přiznává

Přečtěte si také

Jinými slovy říkáte, že situace kolem pana prezidenta je v pořádku?

Nevím, co myslíte slovem „situace“.

Máme prezidenta v nemocnici, který je v nějakém zdravotním stavu, který nechce Hrad komentovat. Veřejnost tedy nemá oficiální informace o tom, jak na tom pan prezident doopravdy je. Musí to zjišťovat novináři ze svých zdrojů. Ptám se vás jako morální autority, zda je to situace důstojná.

Mně třeba nepřipadalo důstojné, a přesně si na to pamatuji, jak novináři viseli na větvích stromů a fotili Václava Havla, když byl v nemocnici. Asi jsme tu fotografii úplně nepotřebovali vidět. Nepřísluší mi tu situaci hodnotit. Vy jste řekl, že jsem morální autorita, ale já se jí být necítím. Vždycky říkám, že já mám dost potíží s vlastní morálkou, tudíž se příliš nestarám o morální postupy jiných lidí.

To máme všichni.

Dokonce bych řekla, že v aktuální politické situaci ani není nezbytná velká aktivní role prezidenta. Když se podíváme na vyjednávání, ke kterým dochází právě teď v Německu, d toho prezident také dlouho nevstupuje a ponechá politickým silám, aby si vyjasnily, kdo

má většinu a jaké jsou návrhy. Zajímají mě veřejné otázky, ale příliš mě nezajímá ta pěna dní. Jestli se dozvím výsledek voleb ten den ve čtyři odpoledne nebo v neděli po obědě, není podstatné. Není to otázka, která by se nějakým způsobem tak nebo tak do tří týdnů nevyřešila.

„Byl to pomalu průchodový pokoj.“ Popisujeme, proč nemocnici došla s Mynářem trpělivost

Přečtěte si také

Dobře, tak pojďme k procesní záležitosti. Příští úterý se sejde senátní ústavní komise, která bude probírat možnosti, jak zajistit výkon pravomocí hlavy státu v případě, že Miloš Zeman nebude z nějakého důvodu schopný funkci zastávat. Co se musí stát, aby se aktivoval článek 66 Ústavy?

Článek 66 Ústavy myslí na situaci, kdy skutečně delší dobu není prezident schopen ze zdravotních důvodů vykonávat svou funkci. Studentům jsme to vysvětlovali tak, že je například prezident v kómatu. Cítil-li by prezident, že je vážně nemocný, očekáváme, že z toho vyvodí náležité důsledky. Ústavní systém spíše počítá s tím, že by v takové situaci sám na svou funkci rezignoval. Kdyby byl v kómatu, tuto šanci nemá.

Já jsem to v hodinách vysvětlovala tak, že je to situace, kdy nemá možnost projevit vůli, už není schopen svou funkci vykonávat. Ústava vychází z myšlenky, že všichni ústavní aktéři vykonávají své funkce pro nejlepší blaho země. Počítá se tedy s tím, že kdyby uznal, že už nemá zdravotně schopnost vykonávat funkci, rezignuje.

Jak mají podle Ústavy reagovat politici?

Podle článku 66 musí dojít k hlasování v obou komorách Parlamentu a prostou většinou v obou komorách může být spíše konstatováno, než rozhodnuto, že prezident není schopen vykonávat svou funkci. Pak existuje speciální procedura před Ústavním soudem, která má dva kroky. Nejdříve předběžné rozhodnutí a pak konečné rozhodnutí, kde to soud poměrně rychle, ale k žádosti prezidenta přezkoumá. Takže záleží, zda by tento návrh prezident podal, protože to by byla jeho aktivita. Pak soud musí být hodně akční, jsou tam poměrně rychlé lhůty v řádu dnů a týdnů.

Tomu rozumím, ale myslí článek 66 Ústavy i na současnou situaci? My oficiálně nevíme, jak na tom pan prezident je, jeho okolí informace, podle kterých by se mohla způsobilost posoudit, nezveřejňuje. **Ústavní právník Jan Wintr říká, že teď je opravdu klíčové především zabránit tomu, aby jménem prezidenta jednali úředníci Kanceláře prezidenta republiky.**

Rozumím těmto úvahám a určitě budou obě komory Parlamentu nést za toto rozhodnutí svou politickou odpovědnost. Toto rozhodnutí nevydávají soudy. Popravdě řečeno nemár dostatek skutkových informací k posouzení.

Je potřeba zabránit tomu, aby jménem prezidenta jednali úředníci hradní kanceláře, říká ústavní právník

Přečtěte si také

Ptám se na to, jestli článek 66 myslí i na takové situace.

Celá naše Ústava je nastavena tak, že ústavní činitelé, kteří byli zvoleni lidem nebo jiným způsobem ustaveni do nejvyšších funkcí ve státě, budou vykonávat funkci pro blaho lidu a státu. Počítáme s tím, že tyto osoby jsou schopny posoudit svůj zdravotní stav a podle toho se případně rozhodnou rezignovat. A nebo jsou například ve vážnějším zdravotním stavu, kdy nejsou schopny posoudit svou způsobilost, a pak je tu odpovědnost obou komor Parlamentu situaci posoudit.

Letos voliči vybírali své zástupce do Poslanecké sněmovny podle nového volebního systému, který politici přijali v důsledku rozhodnutí Ústavního soudu. Ukázal se nový systém jako funkční a lepší než ten předchozí?

Na to bychom potřebovali ještě mnoho výpočtů, jak by vyšly volby podle systému starého a jak vyšly podle nového. My, právníci, vždycky čekáme na tyto tabulky, abychom se na ně podívali. Já jsem celý svůj život přívržencem opravdu férového proporčního systému. Jsem dokonce mírně kritická i k pětiprocentní uzavírací klauzuli.

Proč?

Volební hlas je velmi důležitý, aby se ustanovil Parlament a efektivní vláda. Současně je volba také odrazem důstojnosti každého jednotlivce. Pětiprocentní uzavírací klauzule je vlastně výrazem nedostatečného respektu k rozhodnutí voliče, jehož strana nedosáhne n pětiprocentní hranici. Tyto hlasy přijdou do koše. Pro mě ani není tak důležité to přerozdělení mezi nejúspěšnějšími stranami. Mám tu tendenci myslet spíše na ty, kteří prohrávají. A mám pocit, že důležitý výsledek těchto voleb je, že velké množství hlasů propadlo. Velká skupina společnosti není v Parlamentu reprezentována. A to z pohledu státopědného, právníckého i politologického není dobře.

Co se dělo v Lánech a proč čekali na Babiše? Popisujeme okolnosti prezidentova převozu do nemocnice

Přečtěte si také

Nový volební systém měl být více proporční. Ono se ale stalo, že se významně změnil přepočítání odevzdaných hlasů na mandáty, což mělo dopad i na výsledky. Z hlediska celkového počtu hlasů zvítězila koalice Spolu, ale ta má nakonec o jeden mandát méně než hnutí ANO, které na hlasy skončilo až druhé. Není tedy nový systém ještě více disproporční než ten předchozí?

Znovu říkám, že na to je potřeba vidět všechny ty tabulky.

Já jsem ale zmínil jasný výsledek.

Na druhou stranu ve Spojených státech vždycky vyhraji na počet hlasů demokraté a prezidentem je republikán. Je to zkrátka způsob, jakým se vytváří volební aritmetika a geometrie. K takovým absurditám může dojít a samo o sobě to nemusí být výrazem toho, že systém nefunguje. Favorizuje podle toho, jak je nastaven. Díky krajskému zřízení které je součástí ústavního pořádku České republiky, zvýhodňuje strany, které jsou více zastoupeny na celém území státu než v jednotlivých krajích, což může být hypoteticky jeden z volebních účelů. Tato na první pohled absurdita může ukázat, že ten systém v sol obsahuje bonifikaci stran, které jsou zastoupeny ve všech krajích, což samo o sobě ještě nemusí být protiústavní.

Soudkyně Kateřina Šimáčková. Foto: Daniela Dostálková

Zmínila jste svůj kritický pohled na pětiprocentní hranici. Kam byste tu laťku posunula, aby byly slyšet i ty nejmenší strany? Protože jak jste zmínila, spouště lid propadl hlas a nejsou dnes zastoupeni v rozhodovacích procesech demokratického systému.

Proběhla tu velká debata i o tom, jak je to s financováním politických stran, a dospělo se k názoru, že politické síly, které mají více než 1,5 procenta, jsou politicky relevantní.

Pak dostávají příspěvky od státu.

Přesně tak. Dále je tu ještě jedna hranice – tříprocentní uzavírací klauzule. Třeba v Německu, které nám je velmi podobné v právním přemýšlení a řekla bych i v organizaci společnosti, snižovali hranici právě na tři procenta. Šlo by to i na 1,5 procenta. V těchto volbách by pár hlasů navíc vedlo k tomu, že by byly zastoupeny dvě politické strany reprezentující nějakou část voličstva. V tu chvíli by pětiprocentní klauzule tak nevalila a byla by zastoupena výrazně větší část společnosti.

Měl by se tedy znovu změnit volební systém?

My nemůžeme změnit volební systém pokaždé, když to dopadne způsobem, který nám nepřipadá úplně fér, protože voliči se to teprve učí. Když volební systém nějakou dobu platí, voliči se tomu nějakou dobu přizpůsobují. To neznamena, že bychom měli nechat volební systém, který neodpovídá základnímu pravidlu jeden člověk – jeden hlas – stejná hodnota každého hlasu. Vždycky potřebuji několik propočtů, abych jasně posoudila, jestli je volební systém férový. Musí jím projít několik volebních období a pak se podívat, jak ty volby dopadly. Jen to vás jednoduše dovede k závěrům, zda je daný volební systém férový, anebo ne.

Takže zatím mi neodpovíte, zda je férový, či ne, protože vám chybí výpočty.

Přesně tak.

Parlamentní shromáždění Rady Evropy vás zvolilo novou soudkyní Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Jakou agendu budete mít na starosti?

V podstatě veškerou. Není to tak jako na některých soudech, že se soudci specializují na agendy. Ať už jste soudce Ústavního soudu, nebo Evropského soudu pro lidská práva, specializujete se na problematiku lidských práv a přicházejí vám stížnosti lidí na konkrétní aspekty lidských práv, která jsou ohrožena. Budu se dívat na situace, kdy je nějakým způsobem zasaženo do práv jednotlivce ze strany státu, a posuzovat, zda k tomu zásahu došlo, zda má nějaký důležitý účel, a proto je možno ho akceptovat, či nikoliv.

V čem je pro běžného občana Evropský soud pro lidská práva důležitý? Proč nestačí Ústavní soud?

Pro mě je vstup České republiky do Rady Evropy a fakt, že stát přijal podřízení se rozhodování mezinárodního soudu v oblasti lidských práv, prostě zázrak. Žila jsem v komunistickém Československu, ve kterém jsme se v mezinárodním právu učili, že jednotlivec není subjektem mezinárodního práva a není na něj vůbec přihlíženo. Evropské státy se však domluvily na tom, že ochrana lidských práv je pro ně tak důležitá, že se zřeknou své suverenity a umožní mezinárodnímu soudu, aby posuzoval, jak se chovají ke svým občanům nebo lidem na jejich území. Symbolicky je to velmi důležité. I samotná

možnost, že by Evropský soud pro lidská práva mohl zasáhnout ve prospěch stěžovatele, zpravidla vede státy k tomu, že více respektují lidská práva.

Když občan porazí „svůj“ stát ve sporu před Evropským soudem pro lidská práva, z čeho vyplývá jistota, že se to skutečně promítne do dalších kroků toho státu? Protože například Ruská federace bere vážně jenom ty rozsudky, které sama uzná za vhodné. Polsko zase nedávno deklarovalo, že neuznává primát unijního práva nad národním...

V první řadě bych řekla, že Evropský soud pro lidská práva – v případě, že bylo zasaženo do vašeho práva – rozhodne, že dostanete poměrně solidní finanční náhradu. Současně české právo obsahuje procedurální pravidla v zákoně o Ústavním soudě, který musí na základě vašeho návrhu provést obnovu řízení a znovu otevřít váš spor. V některých případech postačuje, když lidem dá soud za pravdu a přizná jim peníze. Lidé se třeba soudí za to, že je stát poškodil tím, že soudní procedura byla příliš dlouhá. Stát vám peněz nedá, a když pak vyhraje ve Štrasburku, ten státu uloží částku zaplatit a tím je celá věc uzavřena.

Existují pak speciální případy, kterým říkáme případy strategické litigace, kde vám jde spíše o zadostiučinění, tedy o to, aby někdo řekl, že jste byl v právu. To byl třeba případ diskriminace romských dětí v České republice při přijímání do základních škol. Tam muselo být jasné, že je to tak složitý případ, že se to asi do životů těch konkrétních dětí, které tu stížnost podaly, nepromítne. Šlo tam o to, do jaké školy děti zařadí v první třídě. Satisfakce může být i v tom, že vaše stížnost otevře možnosti někomu dalšímu.

U nás tedy rozhodnutí soudu ve Štrasburku sílu má.

Žijeme ve státě, který judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která se týká přímo tohoto státu, skutečně dodržuje. Evropský soud pro lidská práva nám už mnohokrát pomohl, abychom se k občanům chovali lépe. Zavedl právo na účinné vyšetřování, stál u vzniku Generální inspekce ozbrojených sborů a tak dále.

Ale jakou sílu má rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve státech, jako je zmiňované Rusko nebo Polsko?

Evropský soud pro lidská práva nemůže na rozdíl od Ústavního soudu ty národní rozsudky zrušit. On může pouze konstatovat, že konkrétní stát porušil Úmluvu a že člověku náleží finanční ochrana. Každý z velkých a mocných států, které jsou členy Rady Evropy, má nebo může mít s některými rozhodnutími Evropského soudu pro lidská práva problémy.

Jaké třeba?

Například Velká Británie má problém s právem vězňů na volební právo, ve Francii mají problémy s uznáváním surogátního mateřství, Švýcarsko se také v jednom případě rozhodovalo, jak má vlastně rozhodnutí soudu implementovat. Tyto situace plynou z toho, že je to mezinárodní soud. Máte ale pravdu, že například ve vztahu k Turecku neb Rusku dochází k tomu, že jsou rozhodnutí ESLP systematicky nerespektována, ani ta judikatura, která je vydávána přímo vůči nim. Opravdu slušné státy dodržují rozhodnutí vydaná nejen ve věcech, kde jsou účastníky, ale také sledují a implementují rozhodnutí vydaná proti jiným státům.

Takže už samy proaktivně zavádějí nějaká opatření?

Ano. Přizpůsobují svou legislativu té evropské. Ale právě země jako Turecko nebo Rusko dávají najevo, že to budou oni, kdo bude rozhodovat o tom, které rozhodnutí bude akceptováno. O tom je vedena velká debata a platí zde dvě věci: Rusko neakceptuje část rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, ale část vykoná. Například co se týče podmínek ve věznicích, ty se díky řadě rozhodnutí zlepšily. A vy teď máte dvě možnosti. Řeknete si: alespoň některým lidem v té zemi Evropský soud pro lidská práva může pomoci. A nebo můžete říct: Vy nedodržujete pravidla, odejděte. Bude to ale jak politické vyloučení, tak to povede k situaci, že se ochrany nedovolá už vůbec nikdo. Je to velmi těžká otázka, jak se k tomu postavit.

Ale říkáte, že je lepší něco než nic?

Nerada bych se k téhle otázce vyjadřovala, protože je to čistě politické rozhodnutí. Jsem moc ráda, že nemám zodpovědnost za to, abych tuto otázku řešila. Jako právnička cítím, že je důležité, aby pravidla byla dodržována, a že pokud není nějaká sankce, ta pravidla dodržována nebudou. Ta sankce je jenom někde v povzdálí, ale musí tam být, abychom ta

pravidla dodržovali. Na druhou stranu jako člověk, pro kterého je velmi důležitá ochrana lidských práv, řeknu – ano, i když Rusko nedodržuje některá rozhodnutí a my jej vyloučíme, povede to k tomu, že se tam situace rozhodně nezlepší. Představuji si toho vězně, který bude v cele s někým, kdo má tuberkulózu, a ničeho se nedovolá.

Soudkyně Kateřina Šimáčková. Foto: Daniela Dostálková

Rozhodování soudu ve Štrasburku se věnuje kauzám ochrany lidských práv. My, novináři, nejčastěji řešíme konflikt mezi veřejným zájmem a ochranou osobnosti především u politiků. Jak je ta rovnováha nastavena v Česku? Zacházejí novináři příliš daleko, nebo naopak politikům prochází až moc?

Jednodušeji by se mi odpovídalo před nějakými deseti nebo patnácti lety, to byla doba, kdy pro nás jako ústavní právníky byly spory jako ochrana osobnosti a svoboda projevu ty nejzajímavější, kdy jsme hledali argumenty. Teď mi to ale připadá skoro jako marná práce když vidím oblast sociálních médií plnou projevů nenávisti.

Jak to myslíte?

Myslím, že my, kterým záleží na svobodě projevu, ale současně i na vyvažování těch ostatních důležitých otázek, jako je ochrana jednotlivce, jeho důstojnosti a podobně, čelíme úplně novým výzvám právě proto, že prostředí internetu a sociálních sítí je mnohem méně čitelné. Zde podle mě vznikají ty nejzásadnější problémy u projevů nenávisti, které mohou, a to známe z evropské historie, skončit skutečným násilím.

Mladí moderní ústavní právníci mají pocit, že máme být hodně zdrženliví v projevech a neubližovat lidem. Naopak já mám ještě ten svobodomyšlný pohled, že žijete-li v demokracii, musíte být například jako politik schopen zažít tvrdé výtky a velký zájem o váš život. Na druhou stranu jsem si vědoma historické zkušenosti a velkého nebezpečí projevů z nenávisti. Tam bych byla poměrně aktivní.

Jak aktivní?

Myslím si, že stát by měl být aktivnější právě v případech odhalování pachatelů zločinů nenávisti na internetu.

Co si pod tím mám konkrétně představit?

Minimálně abychom se pokusili zjišťovat, jaké nástroje by byly použitelné. Není tak složité identifikovat osoby, které se dopouštějí projevů z nenávisti. Musíme mít ale tu schopnost posoudit, kdy je to nevkusný a hnusný projev, ale hodný ochrany, a kdy je to opravdu vyzývání k nenávisti, a dokonce násilí, které je zakázáno.

Měla by tedy policie více brouzdat po sociálních sítích a hledat, co je hate crime, a co ne?

Úplně by stačilo, kdyby v případě, že se na ně obrátí osoba, která čelí tomuto problému a jedná se o zločin z nenávisti, byli skutečně činní a aktivní.

A teď to tak není?

V některých případech si myslím, že dochází k nedostatečnému zhodnocení, co je a co není vážné. A netýká se to jen orgánů činných v trestním řízení. Pamatuji si například případ, který se týkal romských dětí ve škole v Teplicích. Ta situace byla nejprve

považována za hloupý vtip, ale pak to vedlo k výzvam ke genocidě vůči těmto dětem. A to je přesně situace, kdy má do té školy přijet prezident, premiér a ministr školství a říct, že nepřipustí, abychom se takto vyjadřovali. Je nutná nejen aktivita právnícká, ale také symbolická.

Je tu snaha policistů a soudců řešit tyto případy, anebo ne?

Není to tak, že by to řešit nechtěli. Já jsem měla případy a spisy, kde postupovali správně a kde došlo k satisfakci pro oběť. Velký problém je, že o tom málo mluvíme. Měli bychom říct, že když napíšete na internet výzvu, aby někdo někoho zabil, například příslušníka nějaké etnické nebo jiné skupiny, je to skutečně trestný čin.

Měli bychom to tematizovat i v pojetí demokracie. Svoboda projevu je skvělá věc, musíme ji respektovat. Musíme respektovat i lidi, kteří se projevují způsobem nevkusným, nepřijatelným a pobuřujícím. Ale je tady hranice, za kterou jít nemůžeme a kde musí zasáhnout právo.

Slova mají váhu a vedou k činům. Jak byste ohodnotila stav lidských práv v Česku?

Jak už jsem vám říkala, mám pětadvacetiletou životní zkušenost z doby komunistického režimu a třicetiletou zkušenost z režimu nového. Nikdy nemohu zapomenout na to, k jakému velkému pokroku v oblasti lidských práv a svobod u nás došlo. V této oblasti jsem na nás pyšná a musím říct, že pokaždé když přejíždím hranice do Rakouska bez potřeby pasu a výjezdní doložky, jsem dojatá. Pamatuji si ještě na situaci, když jsem tehdy jezdila mezi hranicemi Německa a Rakouska a nikdo nás nekontroloval. Už to jsem považovala za zázrak, ve který jsem ani nedoufala, že se u nás stane.

Naštěstí se to stalo. Ale stačí to?

V okamžiku, když jsme vstoupili do západní Evropy, jsem začala přemýšlet o problémech našeho státu pohledem Evropany. Z tohoto pohledu pořád vidím skupiny zranitelných lidí, o které se málo staráme.

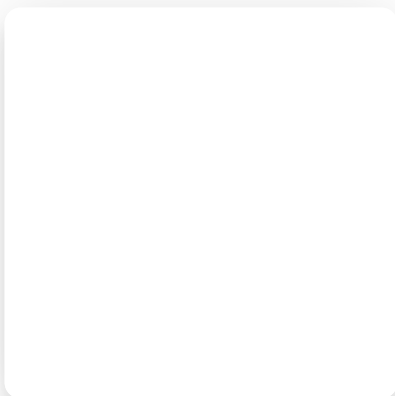
Já například vůbec nerozumím sporu, který se vnáší do veřejného prostoru, že se zlobíme na seniory za to, že chtějí dostávat férové důchody. Už Konrad Adenauer, představitel

konzervativní CDU/CSU, učinil jako jeden ze svých slibů, že jediné, co bude v Německu jisté vždycky, jsou spravedlivé penze. Byl to konzervativní politik. A my se tu budeme zlobit na to, že staří lidé dostávají penze? Pro mě je to nesrozumitelné. A tím spíš, že v tomto věku bude jednou každý z nás. A všichni budeme chtít žít slušný život, i když nebudeme moci pracovat.

A promítá se to i do dalších oblastí, kde vidím velké deficity, například v oblasti práv osob s tělesným či psychosomatickým onemocněním. Pořád je co zlepšovat. Je ale skvělé, že o tom můžeme svobodně debatovat a svobodně to kritizovat.

Celý rozhovor si můžete poslechnout v podcastu Studio N. Dozvíte se například:

- Jak to vypadá v zákulisí při rozhodování ústavních soudců.
- Kde v českém právu vznikají slepé skvrny.
- Jestli je česká justice pánským klubem.
- Zda česká společnost považuje spravedlnost a férovost za vysokou hodnotu.
- Jak se empatický soudce vyrovná se situací, kdy právo není fér.

Soudkyně Šimáčková: Před sto lety byly také kvóty. Kvóta byla 100 % ve prospěch mužů

15. 10. • Studio N

Sledovat

1:17:39

Nové epizody Studia N najdete každý všední den odpoledne na našem webu a v podcastových aplikacích [Spotify](#), [Apple Podcasts](#), [Google Podcasts](#) a dalších. Sledovat nás můžete také na [Instagramu](#).

S přispěním Evy Romancové a Jakuba Škopka.

Poslední šance získat studentské předplatné se slevou 50 %. Pořídít můžete jen do 31. října.

Pokud máte připomínku nebo jste našli chybu, napište na editori@denikn.cz
